

[Søren Andersen.]

ja vel de fleste, deres valget tilbage, selv når det drejede sig om svære forbrydelser. Så sent som i sidste folketingsssamling fik modtagere af fattighjælp ret til folkepension. Jeg kan ikke se det formålstjenlige i, at disse få mennesker, selvforskyldt eller uforskyldt, fortsat skal være frataget deres valget. I alle tilfælde er det sådan, at fattighjælp — med dette ords uheldige klang — har skabt adskillige bitre børn.

Dernæst ophæves sondringen mellem særhælp, kommunehjælp og fattighjælp, så der kun bliver én form for offentlig hjælp, som den højtærede minister endnu ikke har fundet noget navn til. Denne hjælp skal kun i enkelte tilfælde, som jeg senere skal komme ind på, tilbagebetales. Det giver naturligvis en betydelig administrativ lettelse, da kommunerne er fri for at kontere hjælpen forskelligt, og det er kun ret begrænsede beløb, 4-5 mill. af de ca. 70 mill. kr., der udbetales som kommunehjælp, der nu betales tilbage, og en del vil altså fremdeles blive betalt tilbage.

Nu siges det samtidigt, at vi inden længe skal tiltræde en konvention, formidlet af Europarådet, der kræver, at vi ophæver den valgetsfortabende virkning. Der står vel ikke, højtærede minister, at vi også skal ophæve bestemmelsen om tilbagebetaling? Tilbagebetaling skal i fremtiden kun ske, når vedkommende selv er skyld i sin trang i tilfælde, hvor det vil være åbenbart urimeligt at eftergive den, over for f. eks. alimentanter, folk, der mere midlertidigt ikke er i stand til selv at betale. Den gæld vil det være åbenbart urimeligt at eftergive.

Jeg vil dog gerne gøre opmærksom på, at der i vort parti er betydelig betænkelighed ved også på andre områder, hvor man efter lovforslaget vil ophøre med at kræve tilbagebetaling, at gennemføre dette. Vi tror, at fastholdelse af tilbagebetalingspligten har en præventiv virkning med hensyn til at afholde en hel del fra at søge fortsat kommunehjælp. Vi mener, at det er betænkeligt, i så stor udstrækning som det er foreslået her — selv om det er mere rationelt — at ophæve denne tilbagebetalingspligt. Jeg ved vel, at når der betales så lidt tilbage, som tilfældet er, skyldes det, at mange ret hurtigt kommer ud i en følelse af håbløshed, men denne håbløshed forsøger man jo

nu at imødegå gennem den revalideringslovgivning, som er under gennemførelse — og jeg har megen tillid til, at det vil kunne ske. Det må jo i denne forbindelse ikke glemmes, at man har pligt til at lade sig revalidere, hvis der er mulighed derfor, og dernæst tage imod anvist arbejde. Vi bygger her delvis på tro til en lovgivning; hvis muligheder vi endnu ikke helt kender, men vi ved, at de nuværende foranstaltninger i hvert fald ikke har været tilstrækkelige til at bringe antallet af kommunehjælpsmodtagere synderligt ned, selv i en tid med relativt god beskæftigelse.

Jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til hjælpens størrelse. Man opretholder den rundelige hjælp til tuberkulose, polioramte og værnepligtige, der jo ikke er særlig transbestemt. Man giver også en rundelig hjælp i sygdomstilfælde, hvor man skønner, at der er tale om forholdsvis kort varighed, en hjælp op til folke- og invalidepensionsgrænsen, ikke alene hvor det drejer sig om enkelte sygdomme som hidtil, kræft og gigt, men mere generelt. Der bruges her ordet „sygdom“, og vi må nok i udvalget tale om begrebet „sygdom“, for det må vel være sådan, at der må være tale om ret svær sygdom, men altså sygdom uanset arten. Når man nu i sygdomstilfælde vil give en sådan rundelig hjælp forstår jeg udmærket, at tanken må være at hindre den håbløshed, som vi så ofte ser i sådanne hjem, i virkelig at vinde fodfæste. Når det gælder hjælp af mere langvarig karakter, fastholder man de nuværende regler, som jeg ikke skal komme ind på. Hvis transsituationen er kortvarig, skal hjælpen betales tilbage, hvis man skønner, at der er mulighed derfor.

Så er der et helt andet forhold, jeg gerne vil se lidt på. Der er ikke ændret ved refusionsbestemmelserne. Jeg synes, det var rimeligt, om det var sket, og jeg betragter det i allerhøjeste grad som en fejl både af rationelle grunde og af retfærdighedsgrunde. Hvilken mening er der i at opretholde 2 former for statstilskud: direkte tilskud fra staten og tilskud fra den fælleskommunale udligningsfond? Det er vel at tage penge samme sted fra, men fra 2 forskellige rum. Hvorfor opretholde tilskud gennem denne fond? I hvert fald synes jeg, det er betænkeligt i betragtning af den form, hvor-